

Forslag til vedtagelse

»Tredobbelt velfærd:

800.000 i den arbejdsdygtige alder er ikke i arbejde. Antallet af personer, der udstødes fra arbejdsmarkedet, er steget på grund af arbejdsskader og den nedslidning, der foregår på arbejdsmarkedet. Andre er gledet ud, fordi de ikke har fået tilstrækkelig uddannelse eller lidt oppe i årene er blevet arbejdsløse.

Derfor opfordres regeringen til i de aktuelle kommuneforhandlinger at give kommunerne mulighed for at øge beskæftigelsen ved at bevilge kommunerne 167.000 kr. pr. ekstra ansat. Det svarer til de dagpenge, staten sparer, når arbejdsløsheden falder. På den måde vil vi få tredobbelt velfærd:

- ældre, syge og børn vil opleve en forbedring af velfærden, sygdomsbehandlingen, pasning og uddannelse,
- arbejdsløse vil opleve den stigning i velfærden, der følger af at komme i arbejde, og
- de allerede ansatte vil opleve mindre nedslidning, fordi der kommer flere hænder til at klare opgaverne.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 109).

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (*Se foran*). Dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

Jeg siger tak til fru Line Barfod og beder hr. Mogens Nørgård Pedersen komme på talerstolen som ordfører.

Kl. 11.25

Mogens Nørgård Pedersen (KD):

Der er et fællesskab til forskel. Hvis et træ står indeklemmt i skygge og savner lys, bliver det svært forkrøbet og kraftløst, men jo mere plads og lys træet får, desto flottere og rankere står det, og desto mægtigere folder grenene og bladene sig ud. Hvis det enkelte menneske står indeklemmt i skygge og savner frihed, udfordringer og ansvar, bliver det mismodigt, viljeløst og initiativfattigt. Jo mere frihed, udfordring og ansvar vi mennesker får, desto mere stoute og selvstændige bliver vi, og desto bedre kan vi udfolde og udnytte vore evner til gavn for hele fællesskabet. Lad os udvikle dette rummelige fællesskab, hvor det enkelte menneske får lov at blomstre.

Dette sagde statsministeren i sin nytårstale for 2 år siden.

Billedet fra naturen lød tillukkende. Men sandheden er jo, at når et enkelt træ får plads og lys, skyldes det, at andre træer er fældet eller har måttet vige for det ene, og sandheden er jo også, at regeringen ikke udvikler et rummeligt, gensidigt og ansvarligt fællesskab, men et samfund, hvor man skal være solidarisk med sig selv.

En af det forrige århundredes store Kristendemokrater, hr. Konrad Adenauer, sagde: Vi lever alle under samme himmel, men vi har ikke samme horisont. Selv om vi Kristendemokrater nok må vedkende os at leve under samme himmel som regeringen, er vores horisont ikke en skov, hvor hvert træ kun har ansvar for sig selv, men en skov, hvor både blomster, buske og træer uanset størrelse og gørelse har medansvar for fællesskabet.

Det vigtigste fællesskab og omdrejningspunkt i samfundet er i vores optik familien, og for Kristendemokraterne er det en skuffelse, at regeringen ikke har vist vilje til at sikre landets børn bedre vilkår. Det har jo ikke skortet på strategiske markeringer i pressen, hvor der er blevet lovet guld og grønne skove til børnene, men de mange løfter er ikke omsat i praksis. Socialministeren lancerede således i vinterferien en række forslag, der skulle lette børnenes hverdag, hvor efter statsministeren meddelte, at det ikke var regeringens forslag, og socialministeren efterfølgende meddelte, at forslagene egentlig blot var ment som ideer.

Danmarks børn har ikke brug for idékataloger og spindoktorernes pressemeddelelser. Danmarks børn har brug for handling, Danmarks børn har brug for, at arbejdsmarkedspolitik ikke går forud for, men understøtter en fremadrettet familiepolitik. Kristendemokraterne har i denne samling fremsat forslag om indførelse af en tidskonto – et forslag, der ville give forældre mulighed for at gå på orlov på fuldtid eller deltid i en periode eller for at holde fri i forbindelse med et barns sygdom; et forslag, der burde være støttet af en regering, der hylder det frie valg.

Men frit valg-ideologien strækker sig åbenbart ikke langt nok til at omfatte de lavstammede træer i samfundsskoven, dvs. børnene. Hvor er børnenes valgfrihed? Hvor er deres mulighed for at vælge, at far og mor skal være mere hjemme? Hvor er børnenes mulighed for at gå ned i tid i daginstitutionerne? Hvis vi ikke sikrer familierne og dermed børnene en lettere hverdag, udhules kernefællesskabet og det primære omdrejningspunkt i samfundet.